

ਸੁਦੀਪ ਆਹਲੂਵਾਲੀਆ ਜੇ

ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਖਰੜ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

2017 ਦਾ ਆਰਐਸਏ ਨੰ.2479

ਅਕਤੂਬਰ 18, 2019

ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ—ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1961—1961 ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ 1950 ਦੇ ਐਕਟ-ਪ੍ਰਭਾਵ-ਸ਼ਾਮਿਲਤ ਦੇਹ ਦੇ ਕਸਟਡੀਅਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ; ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਅਧੀਨ ਆਵੇਗੀ- ਪੰਜਾਬ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਨੰ. 8, 1995 ਦਾ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਧਾਰਾ 2(ਜੀ) 1961 ਐਕਟ-ਸ਼ਾਮਿਲਤ ਦੇਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ- ਵਿਸਥਾਰਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਰਧ ਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਪਰ 09.07.1985 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ—ਸੋਧ ਦਾ ਉਦੇਸ਼— ਅਜਿਹੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲਤ ਦੇਹ, ਵਿਸਥਾਪਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ— 09.07.1985 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਮਿਲਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ—ਸਟਾਟੂਰੀਲੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ , ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਿੰਡ ਜਮਾਲਪੁਰ (ਸੁਪੈਰਾ) ਦੀ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ , ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋਣਗੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ/ਸ਼ਾਮਿਲਤ ਦੇਹ ਲਈ ਰਾਖਵੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ, ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, "ਸ਼ਾਮਿਲਤ ਦੇਹ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1961 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲਤ ਦੇਹ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਜੀ) ਵਿੱਚ। 1995 ਦੇ ਪੰਜਾਬ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਨੰ. 8 ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ 'ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਜੋ' - "(ii-a) ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਸੀ, ਪਰ, ਨੂੰ ਅਰਧ-ਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਾਂ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਰ 9 ਜੁਲਾਈ, 1985 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

(ਪੈਰਾ ੯)

ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਜਿਹੀ ਸੋਧ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਜਿਹੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਅਲਾਟਮੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਸੀ,

ਜੁਲਾਈ, 1985 ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਲ 1969 ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ 1995 ਦੀ ਸੋਧ ਦੇ ਵਾਇਰਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ 'ਪਿੰਡ ਕੁਝ ਕਲਾਂ ਦੀ ਗੁਮ ਪੰਚਾਇਤ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ' ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(ਪੈਰਾ 10)

ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਇਸ ਲਈ ਅਟੱਲ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਐਲਾਮਾਰਜ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੋਧ ਦੀ ਮਿਤੀ ਭਾਵ 9.7.1995 ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸੀ. ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ. 9.7.1995 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਲਾਟਮੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 11)

ਐਸਐਸ ਨਰੂਲਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਸੰਦੀਪ ਕੁਮਾਰ, ਸੀਨੀਅਰ ਡੀਏਜੀ ਪੰਜਾਬ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2।

ਵਿਕਾਸ ਬਹਿਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਨਾਲ

ਪਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਵੇਦਿਕਾ ਗਾਂਧੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 15 ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਸੁਦੀਪ ਆਹਲੂਵਾਲੀਆ, ਜੇ.

(1) ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਐਲ.ਡੀ. ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਡਲ. ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਐਸ.ਏ.ਐਸ. ਨਗਰ, ਮੋਹਾਲੀ ਨੇ ਮਿਤੀ 20.12.2013 ਦੀ 2013 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰ.00077 ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਐਲ.ਡੀ. ਸਿਵਲ ਜੱਜ (ਜੂਨੀਅਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ) ਖਰੜ ਨੇ 2003 ਦੇ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰ. RT.121 ਮਿਤੀ 17.01.2011 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਜਵਾਬਦੇਹ/ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ।

(2) ਅਸਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਕਿ ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ ਦਾ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਇਵੈਕੂਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਰੱਦ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਨਿਗਰਾਨ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਵੈਧ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਰੱਦ ਹੈ।

ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨਿਜੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵੀ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਅਸਲ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਐਲ.ਡੀ. ਹੇਠਲੀ

OTHERS (*Sudin Ahluwalia, I*)
ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਨਿਰਪੱਖ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਾਰਸ 3 ਤੋਂ 6 ਵਿੱਚ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ -

“3ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ

ਮੁਦਈ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ ਐਚਬੀ ਨੰਬਰ 183, ਤਹਿਸੀਲ ਖਰੜ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਮਿਤੀ 4.3.1975 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਰੂਲਜ਼, 1965 ਦੇ ਨਿਯਮ 4.3 ਅਨੁਸਾਰ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਖਰੜ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਮੇਤ ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕੀ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਸਭਾ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਖਰੜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਖਰੜ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਕਤ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਦੇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਖਰੜ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਲਕ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਖਰੜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ਕਿ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਖਰੜ ਬਨਾਮ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ 18 'ਚਰੰਦ' ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ 1886-87 ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਬੰਦੋਬਸਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਲ.ਡੀ. ਲਾਲਾ ਰਘੂਨਾਥ ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਅਦਾਲਤ, ਤਤਕਾਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਪਹਿਲਾ ਦਰਜਾ, ਖਰੜ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਬਾਲਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 30.7.1941 ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਨਦੀ, ਚਰਣ, ਗੈਰ ਮੁਮਕਿਨ, ਰਸਤਾ, ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਅਤੇ ਸਤੀ ਆਦਿ ਲਈ ਮੰਨਿਆ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪਿੰਡ ਦਾ 'ਵਜ਼ੀਬੁਲਾਰਜ਼' 'ਚਰੰਦ ਸ਼ਾਮਲਾਟ' ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਮਾਲਕੀਅਤਾਂ ਅਤੇ ਬੇਜ਼ਮੀਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚਰਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਨ। ਸਾਲ 1954 ਵਿੱਚ, ਉਕਤ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਤਬਾਦਲਾ ਗਠਿਤ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਖਾਨਪੁਰ ਸੀ। ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ ਸੂਟ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਉਸੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਦੇਹ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਭਾਵੇਂ ਹਿੰਦੂ, ਸਿੱਖ ਜਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਹਿੱਤ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸਬੰਧਤ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤਾਂ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ

ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1953 ਨੂੰ 1961 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1961 ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਸਮੇਂ ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਵੱਸਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਗੈਰ-ਮੁਸਲਿਮ ਮਾਲਕ ਰਹਿੰਦੇ ਰਹੇ।

4. ਮੁਦਈ/ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1953 ਨੇ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਧਾਰਕ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਨ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਮੁਸਲਿਮ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਨ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਖਾਨਪੁਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ ਦੀ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਵੈਕੂਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਇੰਤਕਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਸਮੇਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਇਵੈਕੂਈ ਸੰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਨਿਗਰਾਨ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਅਯੋਗ, ਅਥ ਇਨੀਸ਼ੀਓ, ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਨਿਗਰਾਨ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਨਿਗਰਾਨ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਮੇਤ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ ਦੀ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਸਟਡੀਨ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਉਕਤ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ ਦੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਮੇਤ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਮੰਨੇ ਬਿਨਾਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਨਿਗਰਾਨ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਵੈਕੂਈ ਵਿਆਜ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਵੱਸੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਵੀ ਸਨ

ਮਲਕੀਅਤਾਂ/ਸਥਾਨਕ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਭਾਵ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਅਣਵੰਡੇ ਹਿੱਤ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ, ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਸਥਾਨਕ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਸਟਡੀ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਮੇਤ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਹੱਕ ਨਹੀਂ

OTHERS (Sudip Ahluwalia, J.)

ਰੂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। (ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ) ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਖਰੜ ਬਨਾਮ. ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ 18 ਵਿਅਕਤੀ) ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 1 ਅਤੇ 2 ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੰ. ਸਮੇਤ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣਾ। 3 ਤੋਂ 14 ਵੈਧ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬੇਅਸਰ, ਗੈਰ- ਮੌਜੂਦਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੰ. ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਵੈਧ ਸਿਰਲੇਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਬੇਅਰਥ ਹਨ। 3 ਤੋਂ 14 ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਗਰਾਨ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ

ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਖਾਨਪੁਰ ਦੀ ਸੂਟ ਲੈਂਡ ਵੈਸਟ ਸਮੇਤ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਪਰ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸਾਂ ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਕਰਕੇ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੰਤਕਾਲ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਕਸਟਡੀ/ਰਾਜ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਈ

ਸਰਕਾਰ. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਲ 1969 ਵਿੱਚ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ ਦੀ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਦੇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਭਾਵ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਤਤਕਾਲੀ ਚੀਫ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਪੰਜਾਬ, ਜਲੰਧਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਤੀ 9.12.1975 ਦੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਨੰ. 159 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਲ 1974-75 ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਬਹਾਲ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੀਫ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਹੋਰਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਨ:-

“ਕਿ ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਿੰਡ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਧਾਰਕਾਂ ਦੀ ਵੀ ਸੀ, ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਨਿਯਮਿਤ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪੈਰਾ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਇਲਾਕਾ ‘ਗੈਰ ਮੁਮਕਿਨ ਨਦੀ’ ਅਤੇ ‘ਗੈਰ ਮੁਮਕਿਨ ਝੰਡ’ ਸੀ, ਖਰੜ ਬਨਾਮ. ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ 18 ਨੰ. ਲੈਂਡ ਰੀਸੈਟਲਮੈਂਟ ਮੈਨੂਅਲ ਦੇ 31, ਚੈਪਟਰ VI, ਪੰਨਾ 155, ਅਜਿਹੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਗੈਰ ਮੁਮਕਿਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਬਾਦੀਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵੀ ਮੁੱਲ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਅਲਾਟ ਹੋਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੜ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ

ਵਰਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

5. ਅਲਾਟੀ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਕਾਫੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੰਤਕਾਲ ਉਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸਾਂ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਨੰਬਰ 2061 ਵਿੱਚ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੰਤਕਾਲ ਨੰਬਰ 2062 ਸੀ। ਸ਼ਹੀਦ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਮੌਤ ਵੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੋਂ, ਉਸੇ ਦਿਨ, ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟੀ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੰਤਕਾਲ ਨੰਬਰ 2063 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਨੇ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਖਰੀਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਲ 1974-75 ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਚੀਫ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੰਤਕਾਲ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੰ. 3 ਤੋਂ 14 ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਵੈਧ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬੇਅਸਰ ਹਨ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿਰਲੇਖ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 3 ਤੋਂ 14, ਅਤੇ ਵੈਂਡੀਜ਼, ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 3 ਤੋਂ 14 ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੋਈ ਹੋਰ ਟਾਈਟਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਸੀ। ਬਤੌਰ ਚੀਫ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਪੰਜਾਬ, ਜਲੰਧਰ ਨੇ ਮਿਤੀ 9.12.1975 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆਸਾ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦੀ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਖਰੜ ਬਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਕਬਜ਼ਾ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ 18 ਨੇ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇੰਤਕਾਲ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਮਾਨਯੋਗ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਾਲ 1979-80 ਲਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਖਰੜ ਜਾਂ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਖਾਨਪੁਰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਦੇ ਐਲਾਨਾਰਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੁਬਾਰਾ ਰਿਪੋਰਟ ਨੰ. 57 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਲ 1984-85 ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਸਾਲ 1989-90 ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਵਿੱਚ 39 ਵਿੱਘੇ 18 ਬਿਸਵੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਇੱਕ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਮ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਾਮਲਾ ਰਾਮ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਉਕਤ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਮ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਕਿਵੇਂ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ

ਬਾਅਦ ਸਾਲ 1994-95 ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਇੰਤਕਾਲ ਨੰ: 3642 ਵਿੱਚ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਮ ਦੇ ਐੱਲ.ਆਰ. ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 3 ਤੋਂ 14. ਇਸਲਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸਾਰੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਕਟੋਡੀਅਨ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੰਤਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਸਾ ਸਿੰਘ, ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸਾਂ ਅਤੇ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਸਮੇਤ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 3 ਤੋਂ 8 ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਰੱਦ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਹਨ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵੈਂਡੀਜ਼, ਅਲਾਟੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਗਰਾਨ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਟਾਈਟਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਭਜਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਸ. ਆਰ.ਐਲ. ਚੌਹਾਨ, ਸਿਵਲ ਜੱਜ (ਜੂਨੀਅਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ) ਖਰੜ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੰ. 1 ਤੋਂ 13 ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ, ਵਕੀਲਾਂ, ਏਜੰਟਾਂ ਅਤੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ, ਸ਼ਾਂਤਮਈ, ਕਾਜ਼ਤਕਾਰੀ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਵਾਲੇ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। 25 ਵਿੱਘੇ 10 ਬਿਸਵਾਸ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਖਰੜ ਬਨਾਮ. ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ 18 ਵਿੱਚ ਖੇਵਟ/ਖਤੌਨੀ ਨੰਬਰ 348/425 ਅਤੇ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ 748 (4-5), 751 (4-16), 752 (4-16), 755 (4-16), 756 (6-5) ਅਤੇ ਖੇਵਟ/ਖਤੌਨੀ ਨੰਬਰ 402/431 ਅਤੇ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ 746 (5-8), 747 (5-9) ਅਤੇ ਖੇਵਟ/ਖਤੌਨੀ ਨੰਬਰ 746 (5-8), 747 (5-9) ਵਿੱਚ 10 ਬਿਘੇ 17 ਬਿਸਵੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ 14 ਬਿਘੇ 8 ਬਿਸਵੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਖੇਵਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਖਤੌਣੀ ਨੰ: 398/425 ਅਤੇ ਖਸਰਾ ਨੰ: 795 (4-16), 796 (4-16), 799 (4-16) ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 76), 32 ਵਿੱਘੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ 21 ਵਿੱਘੇ 15 ਬਿਸਵਾਸ ਭਾਵ 435/630 ਹਿੱਸਾ ਮਾਪਿਆ ਗਿਆ। (4-16), 1380/771 (4-2), 2089/764 (3-2), 2091/765 (2-0), ਅਤੇ 19 ਵਿੱਘੇ ਭਾਵ 19/96 ਮਿਣਤੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ 4 ਬਿਘੇ 16 ਦਾ ਹਿੱਸਾ। ਬਿਸਵਾਸ ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ, ਤਹਿਸੀਲ ਖਰੜ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਖੇਵਟ/ਖਤੌਨੀ ਨੰਬਰ 404/434 ਅਤੇ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ 766 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਲ 1994-95 ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੰ. 1 ਤੋਂ 13 ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਸੜਕ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਧਰਨੇ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਜਾਨ-ਮਾਲ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਦਈਆਂ ਨੰ. 14 ਤੋਂ 16 ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰ. 1 ਤੋਂ 13, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਏਜੰਟ, ਅਟਾਰਨੀ, ਨੌਕਰ, ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਨੂੰ ਦਖਲ ਦੇਣ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਆਰਡਰ 1 ਰੂਲ 10 ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਧਿਰ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ

ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਪੈਣਾ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ 16.3.2001 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਦਈ ਨੇ 2001 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 2052 ਰਾਹੀਂ ਮਿਤੀ 16.3.2001 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮਾਨਯੋਗ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਪਰ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਖਰੜ ਬਨਾਮ. ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ 18 ਮਾਨਯੋਗ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ:

"ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹੇਗਾ।"

6. ਮੁਦਈ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਹੱਦਬੰਦੀ ਲਈ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਤ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਵਾਲੇ ਖਦਸ਼ੇ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵੀ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਦੀ ਆੜ ਹੇਠ

ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 300 350 ਨੰਬਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰੂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਗਊਆਂ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਸਾੜਨਾ, ਢਾਹੁਣਾ ਅਤੇ ਹਟਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਸ਼ੈੱਡ ਅਤੇ ਰੂੜੀ ਦੇ ਟੋਏ ਅਤੇ ਟਰੈਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵਾਹੁਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਕਤ ਨਾਪਾਕ ਡਿਜ਼ਾਇਨ ਦਾ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ਕਿ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ, 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਹਥਿਆਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਨਲੇਵਾ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 20- ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਨਾਲ 25 ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਏ। ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜੁਰਮਾਂ ਅਤੇ ਕਾਊਂਟਰ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰਜ਼ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਭਜਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਲਈ ਮੁਦਈ (ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 3 ਤੋਂ 8) ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਹੱਦਬੰਦੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਮਿਤੀ 4.4.2001 ਨੂੰ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏ। 17.4.2001 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਸੀਮਾਬੱਧ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੰ. 3 ਤੋਂ 14 ਨੇ ਜੀ.ਟੀ ਰੋਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵਿੱਘੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ

OTHERS (*Sudip Ahluwalia, et al.*)

ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਖਰੜ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ 18 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਪਰ ਬੇਕਾਰ। ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਸੂਟ। ”

(3) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਸਿਰਫ ਮੂਲ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ -

” 7 . ਇਹ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਅਤੇ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਵੈਕੂਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਤ। ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ, ਖਾਨਪੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ

ਕੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਕੇਵਲ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਨਿਆਇਕਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਜਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੀ ਧਿਰ ਬਣਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਜਨ ਸਿੰਘ, ਲਖਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਰਵਿੰਦਰ ਕੌਰ, ਹਰਨੇਕ ਸਿੰਘ, ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਸੂਟ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਸਲ ਖਰੀਦਦਾਰ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਉੱਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਸਲੀ ਸਿਰਲੇਖ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਖਰੜ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ 18 ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ. ਇਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਲਾਟੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ / ਮੁਦਈ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਇਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੂਟ ਜ਼ਮੀਨ ਕਦੇ ਵੀ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਖਰੜ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੰ. 3 ਤੋਂ 8 ਵਿਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੈਰਾ ਨੰ. ਮੁਦਈ

ਦੇ 2 ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਚਰੰਦ' ਹੈ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 3 ਤੋਂ 8 ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਏ.ਸੀ. ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ, ਖਰੜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 30.7.1941 ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ 'ਨਦੀ/ਚਰੰਦ' ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਗੈਰ ਮੁਮਕਿਨ ਰਸਤਾ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਅਤੇ ਸਤੀ ਆਦਿ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦੇ 'ਸ਼ਰਤ ਵਜ਼ਬੁਲ' ਅਤੇ 'ਚਰੰਦ ਸ਼ਾਮਲਾਤ' ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਘੱਟ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਚਰਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 1959-60, 1963-64 ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 3 ਤੋਂ 8 ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਮੇਤ ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ ਦੀ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਇਵੈਕੂਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਇੰਤਕਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਐਂਟਰੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਨਿਗਰਾਨ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਣਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਰੱਦ ਨਹੀਂ, ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕਟੋਡੀਅਨ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸੂਟ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ।

9. ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਇਵੈਕੂਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੰ: 3 ਤੋਂ 8 ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਵਰਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇੰਤਕਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। . ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 3 ਤੋਂ 8 ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਅਤੇ ਜਸਬੀਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੇਚੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਚੀਫ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੰ. 3 ਤੋਂ 8 ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਏਸੀ ਦੂਜੇ ਗ੍ਰੈਡ ਵੱਲੋਂ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਤਕਾਲ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਖਰੜ ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਖਾਨਪੁਰ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੂਟ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਰੋਕਾਰ ਸੀ। 39 ਵਿੱਘੇ 18 ਬਿਸਵਾਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ

ਨਾਲ ਗੋਵਿੰਦ ਰਾਮ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਿਆਮਲਾ ਰਾਮ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਗੋਵਿੰਦ ਰਾਮ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸ ਗੋਵਿੰਦ ਰਾਮ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਫਲ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਅਸਲ ਖਰੀਦਦਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਹੱਦਬੰਦੀ ਲਈ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਵੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ 'ਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਹੱਦਬੰਦੀ ਲਈ 4.4.2001 ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਵੈਧ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ 4.4.2001 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਮਾਲਕ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਖਰੀਦ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

17.11.2001 ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਬਾਕੀ ਬਚਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ”

(4) ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਐਲ.ਡੀ. ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਮੁੱਦੇ ਨੰ. 8 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਐਡਮਿਨੀਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਟੈਚੂਟਰੀ ਬਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ/ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਲ.ਡੀ. ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ.

(5) ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰ ਗੁਣਾ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਦਾ ਅੰਤਰੀਵ ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਇਵੈਕੂਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਨਿਪਟਿਆ ਅਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਐਲ.ਡੀ. ਇਸ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਐਡਮਿਨੀਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਇਵੈਕੂਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ

ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਐਡਮਿਨਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 7(3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ, ਇਹ ਵੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ 7.5.1954 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਕਾਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਉਕਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਲੀਬਿਤ ਸੀ।

(6) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਇਵੈਕੂਈ ਵਜੋਂ ਮੰਨ ਕੇ ਸਾਲ 1969 ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 2003 ਵਿਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ 34 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਵਿਚ ਸੀ। , ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਐਲਆਰਜ਼ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਚੀਫ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੀ.ਡਬਲਊ.ਪੀ. ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

1975 ਦਾ ਨੰਬਰ 6617, ਅਤੇ ਉਕਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ 24.1.1983 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਭਾਵ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ 20 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ। ਇਹ ਪਿਛੋਕੜ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਤਰਕਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਾਲ ਨੁਕਸ ਪਾਇਆ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਇਵੈਕੂਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਅਕਾਦਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਨੂੰ "ਸਿਵਲ ਸੂਟ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ" ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਉਚਿਤ ਫੋਰਮ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(7) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲ 1975 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਐਲਆਰਜ਼ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ 4.3.1975 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਮੁਦਈ/ਐਮਸੀ, ਖਰੜ ਕੋਲ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.1), ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਦੇਹ ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ, ਤਹਿਸੀਲ ਖਰੜ ਦੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਫਿਰ ਤੋਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ

OTHERS (*Sudip Ahluwalia, J.*)
ਹੈ ਕਿ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1975 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰ. 6617 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਪਿਛਲੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਟੋ ਵਜੋਂ, ਸਿਰਫ ਅਲਾਟੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਖਰੜ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(8) ਫਿਰ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 1975 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 6617 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਅਸਲ ਅਲਾਟੀਆਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਕੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ **ਗ੍ਰਾਮ ਸਭਾ ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਡਾਬਾ ਬਨਾਮ ਚੀਫ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ** 'ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਕੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਖੁਦ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ

ਜਮਾਲਪੁਰ ਦੀ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਬਨਾਮ ਮਾਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ² ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਬੈਂਚ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਨੇ 1982 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.ਪੀ. ਨੰ. 2477 ਵਿੱਚ “**ਪਿੰਡ ਖੇੜੀ ਦੀ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ**” ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਦੇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਕੋਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(9) **ਪਿੰਡ ਜਮਾਲਪੁਰ (ਸੁਪੈਰਾ) ਦੀ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ** ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ, ਇਹ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ/ਸ਼ਾਮੀਲਤ ਦੇਹ ਨਿਗਰਾਨ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਅਧੀਨ ਆਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, "ਸ਼ਮੀਲਤ ਦੇਹ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1961 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਮੀਲਤ ਦੇਹ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਜੀ) ਵਿੱਚ। 1995 ਦੇ ਪੰਜਾਬ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਨੰ. 8 ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ 'ਜ਼ਮੀਨ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ' -

“(ii-a) ਸ਼ਮੀਲਤ ਦੇਹ ਸੀ, ਪਰ, ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਰਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਰਧ ਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਜਾਂ 9 ਜੁਲਾਈ, 1985 ਦੇ ਦਿਨ ^{ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ}।

(10) ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਜਿਹੀ ਸੋਧ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਜਿਹੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਅਲਾਟਮੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ 9 ਵੇਂ ਦਿਨ

ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੇਚ ਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੁਲਾਈ, 1985 ਦਾ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਸਾਲ 1969 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ 1995 ਦੇ ਸੋਧ ਦੇ ਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। **‘ਪਿੰਡ ਕੁੰਭ ਕਲਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ’**।

(11) ਇਸ ਲਈ ਅਟੱਲ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਐਲਾਮਾਰਜ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੋਧ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਵ 9.7.1995 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਸੀ। 'ਤੇ

ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਲਾਟਮੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਹੈ।

(12) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਐਲ.ਡੀ. ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ੁਬਰਿਤ ਕੌਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ